

РЕШЕНИЕ

№ 6899

гр. София, 03.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6700** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Б. Г. И., срещу Решение без номер и дата на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 14-ти състав, постановено по нахд. № 17004/2018г.

В касационната жалба се твърди, че решението на въззивния съд е неправилно като постановено в нарушение на материалноправните разпоредби, при съществени нарушения на процесуалните правила, необосновано и несправедливо, без да се навеждат конкретни пороци.

Ответникът по касационната жалба – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не изпраща представител и не взема становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в срок и от надлежна страна.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА

С Наказателно постановление № 18-4332-007890/15.05.2018г., издадено от зам.началник на отдел „Пътна полиция“, Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 850 /осемстотин петдесет/ лева и лишаване от право на управление на МПС за срок от три месеца, на основание чл.182, ал.1, т.6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП.

За да потвърди обжалваното наказателно постановление, първоинстанционния съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, довели до ограничаване правото на защита на нарушителя, а вмененото нарушение е доказано по безспорен и категоричен начин от събраните в хода съдебното следствие гласни и писмени доказателства.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че касираното решение е валидно и допустимо като постановено от родово и местно компетентен съд, след валидно сезиране, постановено срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

Решението е правилно.

Въззивният съд е изяснил подробно фактите по делото като се позовал на събраните и приети по делото гласни и писмени доказателства, които се споделят и от настоящата инстанция.

Правилни са изводите на съда по приложението на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДвП установява определени стойности на скоростта в км/ч., които не следва да се превишават от водача при избиране на скоростта на движение, като в населено място скоростта на движение на пътното превозно средство не трябва да превишава 50км/ч. В процесния случай от събраните по делото доказателства се установява, че на посочената дата касатора е управлявал МПС със скорост над допустимата. Нарушението било установено с мобилна система за видеоконтрол TFR1 – М с радар TRD4D № 560. Съгласно §6, т. 65 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП автоматизирани технически средства и системи са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат стационарни и мобилни. От събраните по делото доказателства, включително от съдържанието на наказателното постановление по несъмнен начин се установява обстоятелството, че нарушението е било заснето с мобилно техническо средство за видеоконтрол, намиращо се в служебен автомобил на служители от Столичната дирекция на вътрешните работи. Нормата на §6, т. 65 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП съдържа изискването автоматизираните технически средства и системи да бъдат одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията. Съгласно чл. 26, ал. 1 от Закона за измерванията контролът на средствата за измерване се извършва чрез одобряване на типа, първоначална проверка и последваща проверка. От страна на първоинстанционния съд са събрани доказателства за осъществена такава проверка на използваната система за видеоконтрол, която е и средство за измерване на скоростта на моторното превозно средство, което обосновава обстоятелството, че същото е

такова по смисъла на §6, т. 65 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП и съответно обосновава неоспорим извод за извършеното нарушение

Следва да бъде отбелязано още, че в ТР № 1/26.02.2014 година на ОС на ВАС изрично е посочено, че използването на заснемащи технически средства е позволено (чл. 165, ал. 2, т. 7 ЗДвП), тъй като касае повишаване и гарантиране на сигурността при движението по пътищата, а наред с това тези технически средства могат да създадат висока степен на достоверност (изключващо намесата на субективен фактор/ и при наличието на използвано мобилно техническо средство за видеоконтрол и при наличието на контролни органи на мястото на реализиране на нарушението следва административното наказване да се наложи по реда и условията на ЗАНН – чрез съставяне на АУАН с описание на констатираното нарушение и в сроковете по чл.34 ЗАНН да се издаде НП с налагане на съответното административно наказание. В този случай записът на мобилното техническо средство би могъл да създаде висока степен на достоверност и да бъде доказателствено средство в административно наказателното производство, какъвто именно е процесният случай. Следва да бъде отбелязано още че на касатора е убягнало съдържанието на цитираното тълкувателно решение - което касае издаването на електронни фишове, а не забранява използването на мобилни камери въобще, както и различната същност и правна уредба на електронния фиш, уреден в ЗДвП и установяването на нарушението и издаване на наказателното постановление по реда на ЗАНН при констатирани нарушения. Следва да бъде отбелязано още, че Тълкувателното решение е задължително за всички, но и по отношение на разрешените с него въпроси, и същото не забранява изобщо употребата на мобилни камери.

За пълнота на мотивите следва да се посочи, че към момента на извършване на деянието е отменена разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 8 ЗДвП (ДВ, бр. 54 от 2017 г.), съгласно която „при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби обозначават чрез поставяне на пътни знаци, оповестяват в средствата за масово осведомяване или на интернет страницата на Министерството на вътрешните работи участъка от пътя, на който се осъществява контрол по спазването на правилата за движение чрез автоматизирани технически средства или системи“, като със същия брой на ДВ е изменена нормата на чл. 165, ал. 2, т. 7 ЗДвП, предвиждаща обозначаване на местата за контрол по спазването на правилата за движение от всички участници в движението, чрез поставяне на пътни знаци и техника за видеонаблюдение, доколкото контролът се осъществява само в обхвата на средствата за видеонаблюдение, по следния начин: „при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да извършват контрол по спазване на правилата за движението по пътищата с автомобили, оборудвани със средства за аудиозапис и видеозаснемане“, като контролът се осъществява само в обхвата на средствата за видеозаснемане“. Съществуването на изискването за обозначаване на пътният участък, на който се осъществява контрол по спазването на правилата за движение чрез автоматизирани технически средства или системи, е отпаднало като законово основание и това, че то е въведено с друг нормативен акт, какъвто е Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата /в релевантна редакция/, не обуславя извод за ограничаване правата на касатора по смисъл на чл. 15, ал. 3 и чл. 13 ЗНА във връзка с чл. 3, ал. 1 ЗАНН.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че първоинстанционното решение е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното Административен съд-София-град, V-ти Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение без номер и дата на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 14-ти състав, постановено по нахд. № 17004/2018г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.